

רע"פ 2979/19 - מירי מרים מימי דוידאן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 2979/19

לפני:

כבוד השופט ג' קרא

המבקשת:

מירי מרים מימי דוידאן

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו בעפ"ג 24491-12-18 מיום 25.2.2019 שניתן על ידי כב' השופטת העמיתה ד' ברלינר וכב' השופטים א' נחליאלי חיאט וש' יניב

בשם המבקשת:

בעצמה

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטת העמיתה ד' ברלינר והשופטים א' נחליאלי חיאט-ש' יניב) בעפ"ג 24491-12-18 מיום 25.2.2019 בגדרו נדחה ערעורה של המבקשת על פסק דינו של בית משפט השלום בתל אביב-יפו (כב' השופט ש' בקר) בת"פ 54220-09-16 מיום 11.10.2018.

1. המבקשת הורשעה, לאחר הליך הוכחות, בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, היזק לרכוש במזיד ושתי עבירות איומים. כתב האישום תיאר סכסוך שכנים בין המבקשת למתלון, במהלכו תקפה המבקשת את המתלון שלא כדין באמצעות קרש, וכן איימה עליו ושברה תריס בחלון דירתו באמצעות הקרש. הרשעת המבקשת התבססה על עדויותיהם של ארבעה עדים, המתלון ובני משפחתו, אותן מצא בית משפט השלום מהימנות וכן על סרטון שצולם במהלך האירוע, בו נראית המבקשת שהיא אווזת בקרש בידה, צועקת, ומכה בחלון המוזכר לעיל. לכך הצטרפו הודאותיה של המבקשת בחקירתה הנגדית כי איימה על המתלון וכי חבטה עם הקרש בחלון. בגין האמור השית בית משפט השלום על המבקשת חודש מאסר על תנאי למשך שלוש שנים והורה לה לחתום על התחייבות בסך 1,000 ש"ח.

2. ערעור שהגישה המבקשת לבית המשפט המחוזי נדחה. בית המשפט המחוזי עמד על כך שאין בפי המבקשת כל טענה של ממש ביחס לממצאי בית משפט השלום, מעבר לתחושה כי לא נעשה עימה צדק, והדגיש כי בית משפט השלום התייחס למבקשת במלוא הסבלנות וכי גרסתה נשמעה במלואה. בית המשפט המחוזי קבע כי ממצאיו של בית משפט השלום מעוגנים היטב בחומר הראיות שהובא לפניו, וכי אין בפניו ערעור על מידת העונש, ועל כן דחה את הערעור.
3. להשלמת התמונה יצוין כי במהלך הדיון בבית משפט השלום, לבקשת המבקשת, שוחרר סנגורה מייצוג ומאז עמדה המבקשת על כך שתציג את עצמה, וכך היה גם בערעורה לבית המשפט המחוזי ובבקשה שלפניי.
4. בבקשה שלפניי – ככל שניתן להבין – טענה המבקשת כי הערכאות דלמטה לא העמידו בחומר הראיות ולא אפשרו לה לספר את גרסתה לאירוע, ובקשה להורות על זיכוי.
5. לאחר שעיינתי בבקשה, סבורני כי דינה להידחות. על דרך הכלל, זכותו של נאשם היא כי עניינו ידון בפני שתי ערכאות, ורשות לערעור שני תינתן רק במקרים חריגים בהם עולה שאלה בעלת חשיבות ציבורית או כללית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לב(3) 123 (1982)), או במקרים יוצאי דופן בהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ 5066/09 אוחיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010); רע"פ 8215/16 יצחק נ' מדינת ישראל (29.3.2017)). הבקשה שלפניי אינה עומדת באמות מידה אלו ועל כן אינה מצדיקה מתן רשות ערעור. למבקשת ניתן יומה בפני שתי ערכאות ששמעו באריכות את טענותיה ונתנו לה להציג את גרסתה. כפי שעמד בית המשפט המחוזי, הרשעתה של המבקשת מעוגנת היטב בחומר הראיות שהוצג, ואין מקום להתערב בה.

אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, א' באייר התשע"ט (6.5.2019).

ש ו פ ט